καταστοῦν οἱ ἐγγυήσεις αὐτές ἰσοδύναμες ὅσον ἀφορᾶ τήν σύσταση τῆς ἀνωνύμου ἑταιρίας καί τή διατήρηση καί τίς μεταβολές τοῦ κεφαλαίου της, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

2) Καταδικάζει τήν Ἰρλανδία στά δικαστικά ἔξοδα.

	Mertens de Wilmars	O'Keeffe	Everling
Χλωρός	Pescatore	Mackenzie Stuart	Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 12 Ὀκτωβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ἡ παρούσα ὑπόθεση ἀφορᾶ προσφυγή πού ἤσκησε ἡ Ἐπιτροπή, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, καί μέ τήν ὁποία ζητεῖ νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἰρλανδία, παραλείποντας νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν συμμόρφωσή της πρός τήν δεύτερη ὁδηγία τοῦ Συμβουλίου περί ἐναρμονίσεως τοῦ ἑταιρικοῦ δικαίου (77/91, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 06/001, σ. 230) ἐντός τῆς προβλεπομένης σχετικῶς προθεσμίας πού τάσσει τό ἄρθρο 43 τῆς ἀνωτέρω ὁδηγίας, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης. Ἡ σχετική προθεσμία ἔληξε τήν 16η Δεκεμβρίου 1978, δύο ἔτη μετά τήν κοινοποίηση τῆς ὁδηγίας στά κράτη μέλη.

Ἡ Ἰρλανδία οὐδόλως ἰσχυρίσθη, εἴτε μέ τίς γραπτές παρατηρήσεις της εἴτε προφορικῶς, ὅτι ἔλαβε πράγματι τά ἀπαραίτητα μέτρα γιά τήν συμμόρφωσή της πρός τήν ὁδηγία. Ἐδήλωσε ὅμως ὅτι ἐκίνησε τήν ἀπαραίτητη διαδικασία τῆς συντάξεως τοῦ σχετικοῦ σχεδίου νόμου. Ἐφιστᾶ τήν προσοχή τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τριῶν δυσχερειῶν, στίς ὁποῖες ἀποδίδει τήν καθυστέρηση τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὁδηγίας. Ἡ

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά.

πρώτη συνίσταται στό περίπλοκο τοῦ ἀντικειμένου, πού συνεπάγεται οὐσιώδεις ἀλλαγές στό ἰρλανδικό ἑταιρικό δίκαιο. Ἡ δεύτερη συνίσταται στήν ταχθείσα ἀπό τήν ὁδηγία προθεσμία, τήν ὁποία ἡ Ἰρλανδία θεωρεῖ ὡς ὑπερβολικά βραχεία, γεγονός πού ἀποδεικνύεται κατ' αὐτή καί ἀπό τό ὅτι καί ἄλλα κράτη μέλη δέν συνεμορφώθησαν ἐμπροθέσμως. Ἡ τρίτη ἀφορᾶ τήν πολιτική κατάσταση στήν Ἰρλανδία, στήν ὁποία ἡ διενέργεια δύο γενικῶν ἐκλογῶν σέ διάστημα ἑπτά μηνῶν προεκάλεσε σημαντική ἀπώλεια χρόνου γιά τό κοινοβουλευτικό ἔργο. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, ἡ Ἰρλανδία ἰσχυρίζεται ὅτι τό Δικαστήριο ἔχει ἁρμοδιότητα νά «ἐκτιμήσει δεόντως τίς ἐν λόγω πραγματικές καταστάσεις», ἔστω καί ἄν «δέν ἀποτελοῦν δικαιολογία ἀπό αὐστηρά νομική ἄποψη». Ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ Ἰρλανδία εὔχεται τήν κατά τό δυνατόν ταχύτερη ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας καί ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ἤ νά μή ἀποφανθεῖ ἐπί τῆς διαφορᾶς ἐν ὅσω ἐκκρεμεῖ ἡ ἐπικειμένη θέσπιση τῆς οἰκείας νομοθεσίας.

Πρός ὑποστήριξη τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἰρλανδίας ἐπεκαλέσθη ἀπόσπασμα τῶν προτάσεων τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Gand στήν ὑπόθεση 31/69, *Ἐπιτροπή* κατά *Ἰταλίας* (ECR 1970, σ. 25, στήν σ. 42), μέ τίς ὁποῖες ὁ τελευταῖος εἰσηγεῖτο στό Δικαστήριο νά μή καταδικάζει ἀβασάνιστα τήν συμπεριφορά τῶν κρατῶν μελῶν, ἀφοῦ ὑπάρχει «εὐρύ περιθώριο ἀδεβαιότητος κατά τήν ἐκτίμηση κάποιας συμπεριφορᾶς» ἀπό τό Δικαστήριο. Πάντως, στήν ὑπόθεση ἐκείνη ἡ αἰτίαση τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεφέρετο στήν καθυστέρηση πού εἶχε σημειωθεῖ γιά τήν καταβολή ὁρισμένων ποσῶν καί δύναται νά λεχθεῖ ὅτι ὑφίσταντο σχετικῶς περιθώρια διακριτικῆς ἐξουσίας. Στήν παρούσα ὅμως περίπτωση ἡ ὑποχρέωση ἐφαρμογῆς τῆς ὁδηγίας εἶναι σαφής καί δέν ἐπαφίεται σέ οἱαδήποτε διακριτική εὐχέρεια, μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἐπίκληση τοῦ ἀποσπάσματος αὐτοῦ νά μή εὐσταθεῖ ἐν προκειμένω. Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἰρλανδίας ἐπεκαλέσθη περαιτέρω τήν ὑπόθεση 91/79, *Ἐπιτροπή* κατά *Ἰταλίας* (ECR 1980, σ. 1099, στήν σ. 1104), ὅπου (σύμφωνα μέ τόν ἐκπρόσωπο) τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δύναται νά λάβει ὑπ' ὄψη τίς ἰδιάζουσες ἐσωτερικές καταστάσεις τῶν κρατῶν μελῶν, ὅταν πρόκειται νά ἀποφασίσει ἄν θά κινήσει ἤ θά συνεχίσει τήν προβλεπομένη στό ἄρθρο 169 διαδικασία. Τό παραταθέν ἀπόσπασμα εἶναι πάντως περίληψη τῆς ἐπιχειρηματολογίας τῆς Ἐπιτροπῆς καί δέν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου.

Στήν ὑπόθεση 52/75, *Ἐπιτροπή* κατά *Ἰταλίας* (ECR 1976, σ. 277, στήν σ. 284) τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι τά κράτη μέλη δέν δύνανται νά ἐπικαλοῦνται τίς καθυστερήσεις ἄλλων κρατῶν μελῶν στήν ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεών τους, γιά νά δικαιολογήσουν τήν δική τους, ἔστω προσωρινή, παράλειψη νά ἐκπληρώσουν τίς ὑποχρεώσεις τους. Ἄν ἡ παρεχομένη προθεσμία ἐφαρμογῆς μιᾶς ὁδηγίας ἀποδεικνύεται ὑπερβολικά βραχεία, τό προσφορότερο μέσο δράσεως στό ὁποῖο δύναται νά καταφύγει τό κράτος μέλος εἶναι νά ἐπιδιώξει τήν ἀναγκαία παράταση τῆς προθεσμίας μέσω τοῦ ἁρμοδίου κοινοτικοῦ ὀργάνου. Ἡ Ἰρλανδία δέν ἰσχυρίσθη ὅτι ἐζήτησε τήν παράταση αὐτή. Περαιτέρω ὑφίσταται παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία τά κράτη μέλη δέν δύνανται νά ἐπικαλεσθοῦν τήν πρακτική ἤ τίς περιστάσεις πού ὑφίστανται στήν ἐσωτερική ἔννομη τάξη τους γιά νά δικαιολογήσουν τήν μή συμμόρφωσή τους πρός τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχουν ἐκ τῶν ὁδηγιῶν.

Ἀκόμη καί ἄν συμβεῖ, ὅπως ἀνέφερα στήν ὑπόθεση 28/81, *Ἐπιτροπή* κατά *Ἰταλίας* (πού δέν ἔχει ἀκόμη δημοσιευθεῖ στήν Συλλογή), τό Δικαστήριο νά ἀναβάλει κατά τήν κρίση του τήν ἔκδοση τῆς ἀναγνωριστικῆς ἀποφάσεώς του, λόγω τῶν ἐκτεθεισῶν ἐνώπιόν του περιστάσεων, φρονῶ ὅτι ἡ ἀπόφαση περί τοῦ ἐάν καί τοῦ πότε θά ἀσκηθεῖ προσφυγή λόγω παραλείψεως

κράτους μέλους νά ἐκπληρώσει τίς ὑποχρεώσεις του ἐναπόκειται τελικά στήν Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία, ἐφ' ὅσον ἡ παράβαση ἀποδεικνύεται νομοτύπως, δικαιοῦται νά ζητήσει, ἐάν ἐπιμένει στήν προσφυγή της, τήν ἔκδοση ἀναγνωριστικῆς ἀποφάσεως.

Κατά τήν δημοσία συνεδρίαση ἐπληροφορήθη τό Δικαστήριο ὅτι ἔχει ἤδη καταρτισθεῖ ἡ ἰρλανδική νομοθεσία γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας, δέν ἔχει ὅμως ἀκόμη συζητηθεῖ στό Κοινοβούλιο.

Ὁ Chief State Solicitor ἐπληροφόρησε τόν πρόεδρο τοῦ Δικαστηρίου, μέ τηλετύπημα πού τοῦ ἀπέστειλε στίς 18 Ἰουνίου 1982, ὅτι τήν 16η Ἰουνίου 1982 εἶχε ὑποβληθεῖ στήν Γερουσία νομοσχέδιο γιά τήν ἐκτέλεση τῆς δευτέρας περί ἑταιριῶν ὁδηγίας καί ὅτι ἀνεμένετο μέ βεβαιότητα ἡ ψήφιση τοῦ μέτρου ἀπό ἀμφότερα τά κοινοβουλευτικά σώματα μέχρι τέλους Ἰουλίου 1982.

Πάντως, παρά τήν πρόοδο πού ἐσημειώθη μετά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση, φρονῶ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐπιτροπή δέν παρητήθη ἀπό τήν δίκη, πρέπει νά ἐκδοθεῖ ἡ αἰτηθεῖσα ἀναγνωριστική ἀπόφαση καί ὅτι ἡ Ἰρλανδία πρέπει νά καταδικασθεῖ ἐν πάση περιπτώσει στά δικαστικά ἔξοδα. Ἂν πάλι ἡ Ἐπιτροπή παραιτηθεῖ ἀπό τήν δίκη πρίν τό Δικαστήριο ἐκδώσει τήν ἀπόφασή του, τό ζήτημα ἐναπόκειται στό Δικαστήριο.